

nu afsluttede Forhandlinger, som her foreligger.

Som ærede Medlemmer af Lovforslagets Tekst vil have hørt, gaar Lovforslaget ud paa, at Staten skal kunne træffe en Overenskomst med de her i Landet værende Sukkerfabrikker, som sætter disse i Stand til at yde Sukkerroedyrkerne en fast Pris. For at de skal være i Stand dertil, maa Staten garantere Sukkerfabrikkerne selv en fast Pris for deres Produktion, og denne Pris er i Beregningerne anslaaet til 70 Øre pr. kg Sukker af Standardkvaliteterne. Dog er det ikke sikkert, at disse 70 Øre vil blive det endelige, idet der er en Formodning om, at det maaske kan blive 1 Øre mindre. Der er derfor en Forpligtelse for Sukkerfabrikkerne til ved Regnskabsaflæggelsen at godtgøre, at de 70 Øre — eller den Pris, man maatte komme til — er nødvendig. Det er en Forudsætning, at Sukkerfabrikkerne, naar de opnaar denne Pris — 70 Øre, eller hvad det endelig maatte blive —, vil være i Stand til at yde deres Aktionærer det sædvanlige Aktieudbytte — dette er naturligvis under Hensyn til Pengenes faldende Værdi ikke saa stort som før Kri-gen, men talmæssigt set er det altsaa det samme —, og at Sukkerfabrikkerne endvidere skal være i Stand til at foretage normale Henlæggelser og normale Af-skrivninger. Paa Grundlag af denne faste Ordning, 70 Øre til Sukkerfabrikkerne og 4 Kr. 80 Øre pr. Dobbeltcentner til Sukkerroedyrkerne, førtes der Forhandlinger. Sagen naaede til en Art Afslutning, men det viste sig, at det, baade med Hensyn til Sukkerfabrikkerne og med Hensyn til Sukkerroedyrkerne, var nødvendigt at forhandle om Muligheden for yderligere Ydelser — udover den saaledes aftalte faste Pris — saavel til den ene som til den anden Part. Allerede under Forhandlingerne med Kommissionen havde Sukkerfabrikkerne rejst Spørgsmaalet om at modtage en Andel i et eventuelt Eksportoverskud, og et Flertal i Kommissionen havde ydet denne Tanke Tilslutning ud fra den, som det synes mig, rigtige Betragtning, at Staten vil være finansielt interesseret i, at Sukkerfabrikkerne er finansielt interesserede i et godt Udbytte af Sukkereksportten. Det er Staten, som faar Hovedind-

tægten af Sukkereksporten, og den vil derfor være interesseret i at have en god Sælger, og der er intet, der skaber saa god en Sælger som økonomisk Interesse i Salget. Et Mindretal har imidlertid ment, at det ikke vilde kunne tilraades endnu at garantere Sukkerfabrikkerne Andel i Sukkereksportoverskuddet, da en Sikring af Fabrikkernes Drift paa de hidtilværende Vilkaar maatte anses for at give dem tilstrækkelig gode Kaar. Dette Mindretal bestaar af Socialdemokraterne i den overordentlige Kommission og af Professor ved Den polytekniske Lærestalt Suen-son. Nogle Medlemmer af Kommissionen, to Medlemmer af dette ærede Ting, tog ikke Stilling til denne Side af Spørgsmaalet. Saaledes som Sagen derefter laa for mig, maatte jeg anse det for meget vanskeligt overfor Sukkerfabrikkerne at gaa ind paa at søge Tilslutning hos Finansudvalgene til at træffe en Aftale vedrørende Andel i Sukkereksport-Overskuddet. Jeg har derfor forhandlet med Sukkerfabrikkerne om en anden Ordning, som de mente paa det Tidspunkt, da disse Forhandlinger førtes til Ende, at kunne, om end med en vis Beklagelse, tiltræde, nemlig at der blev truffet Aftale om en fast, mindre Provision for Fabrikkernes Salg til Udlandet, en Provision, der skulde dække Handelsomkostningerne og betale Handelsulejligheden. Til Ydelse af en saadan mindre Provision maatte jeg mene det rimeligt at kunne opnaa Finansudvalgenes Tilslutning nu, idet jeg i øvrigt stillede Sukkerfabrikkerne i Udsigt, at til Efteraaret, naar man havde et bedre Overblik over Verdensmarkedets Forhold med Hensyn til Sukker, kunde Spørgsmaalet om en yderligere økonomisk Interesse for Sukkerfabrikkerne i Eksporten optages til Forhandling fra min Side ud fra det Synspunkt, at Staten vilde være finansielt interesseret i at gøre Sukkerfabrikkerne finansielt interesserede i Eksporten.

Efter at jeg med Sukkerfabrikkerne var naaet til Enighed om denne Ordning, viste det sig imidlertid, at der blandt Sukkerroedyrkerne var en stigende Bevægelse bort fra at slutte sig definitivt til en fast Pris af 4 Kr. 80 Øre pr. Dobbeltcentner, idet man fra Sukkerroedyrkernes Side hævdede Nødvendigheden af om muligt at